

Den næste sag på dagsordenen var:

**5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 50:
Forslag til lov om tillægsbevilling for finans-
året 2001.**

Af finansministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 23/1 2002. Første behandling 5/2 2002.
Betænkning 20/3 2002. Anden behandling 4/4
2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 95 stemmer (V, S, KF,
SF, RV, EL, KRF og SIU); 14 (DF og TF) stemte
hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministe-
ren.

Kl. 13.50

Den næste sag på dagsordenen var:

**6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 83:
Forslag til lov om gennemførelse af dele af ar-
bejdstidsdirektivet.**

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frede-
riksen).
(Fremsat 6/2 2002. Første behandling 28/2 2002.
Betænkning 20/3 2002. Anden behandling 4/4
2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 103
stemmer.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministe-
ren.

Den næste sag på dagsordenen var:

**7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 105:
Forslag til lov om ændring af lov om Lønmod-
tagernes Garantifond, lov om arbejdsløsheds-
forsikring m.v., lov om en aktiv arbejdsmar-
kedspolitik, lov om godtgørelse ved deltagelse
i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse og
lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.
(Opkrævning af finansieringsbidrag fra priva-
te arbejdsgivere).**

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frede-
riksen).

(Fremsat 20/2 2002. Første behandling 28/2
2002. Betænkning 20/3 2002. Anden behandling
4/4 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 107
stemmer.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministe-
ren.

Den næste sag på dagsordenen var:

**8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 52:
Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.**

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 17/1 2002. Første behandling 29/1
2002. Betænkning 14/3 2002. Anden behandling
19/3 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Krarup (DF):

Det er fristende på denne tirsdag, den 9. april, der således også på ugedagen minder om tirsdag den 9. april 1940, at drage nogle paralleller mellem Danmarks ulykke dengang og i dag. Men jeg vil modstå fristelsen og begynde et andet sted.

Torsdag før påskeugen var den nye udlændingelovgivning til førstebehandling, og i forbindelse med et lovforslag om socialpolitik og integration sagde Socialdemokratiets ordfører noget, som jeg ikke har kunnet glemme. Hun var modstander af diskrimination, sagde hun. De politisk korrekte begreber er jo populære i dagens debat, og så tilføjede hun, at alle borgere skal behandles ens. Jeg kunne ikke nære mig for at spørge hende, om hun virkelig ville kalde enhver, der var kommet over grænsen til Danmark som flygtning eller såkaldt indvandrer, for en borger.

Den socialdemokratiske ordfører gik på talerstolen og svarede, at vi jo alle sammen er mennesker. Og dermed mente hun at have svaret på mit spørgsmål.

Denne replik er på en gang så typisk og så aldeles fældende for den udbredte tankegang vedrørende indfødsret eller statsborgerskab, at jeg ikke kan lade være med at vende tilbage til den. Ja, vi er alle mennesker. Men vi er ikke derfor alle sammen borgere i Danmark. Hvis man sammenblander disse to kategorier, så umuliggør man ikke blot enhver fornuftig diskussion om indfødsret, men så ophæver man også enhver mening med begrebet indfødsret.

Vi er naturligvis ikke alle borgere i ethvert land, fordi vi alle er mennesker. At være borger er at have borgerrettigheder, som følger af at have hjemstedsret i landet. Det kan alle fremmede selvsagt ikke have, og giver man dem det alligevel, så ødelægger og udsletter man virkelig landet.

Det er dette, som en generation af danske politikere har været i færd med gennem den tildelelse af indfødsret, som også dette lovforslag vidner om. Der er ikke antydning af ansvar for Danmark, ikke ringeste sans for, at meningen med indfødsret er et forsvar for landet og folket.

Jeg vil ikke være med til at danne et Fort Danmark, sagde en SF'er til mig i en diskussion om

sagen. Men det er selvfølgelig det, han og alle danske politikere skal, for det er selve meningen med indfødsret, at der er en grænse imellem Danmark og alle andre lande, imellem danske borgere og alle mennesker.

Hvis man i overfrom idealisme eller i abstrakt humanisme sletter denne grænse og ikke vil forsvare det danske folks indfødsret og førstefødsretsret til Danmark, så øver man virkelig en landsskadelig gerning.

Det er dette, som Folketinget nu gør sig skyldig i – under denne udelte opmærksomhed – når det stemmer for en karikatur af en lov som denne om dansk indfødsret.

Kl. 13.55

I al korthed vil jeg gøre opmærksom på det her ved tredje behandling, og jeg vil meddele, at vi ikke deltager i ødelæggelsen af landet, men på en tirsdag den 9. april stemmer vi nej til dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nogle gange kommer der jo lidt uventede afslutninger på debatter. Da vi havde debatten under anden behandling, kom der sådan en uventet afslutning. Det var hr. Poul Nødgaard fra Dansk Folkeparti, som gik på talerstolen og, som vi også har hørt for et øjeblik siden, angreb den lov, som om lidt vil blive vedtaget.

Men så kom han med en bemærkning, som jeg godt vil citere. Han sagde nemlig:

»Sagen er, at Venstres fuldstændig utilgivelige indgåelse af et nyt kontorcirculære har betydet, at Folketinget, ud over det forslag, der er til behandling i dag, ser yderligere et eller to lovforslag om ca. 10.000 personer, der skal have dansk statsborgerskab. Det kunne have været bremset, hvis partiet Venstre havde tænkt sig bedre om.

Og det er forsvarsministerens skyld.«

Jeg gentager lige den sidste sætning: »Og det er forsvarsministerens skyld.«

Jeg må indrømme, at jeg blev så forbavset, at jeg overhovedet ikke var i stand til at gå herop, fordi jeg tænkte: Hvad er det, der sker her?

Jeg havde i hvert fald regnet med, at en række af forsvarsministerens partikammerater var gået op og havde forsvaret forsvarsministeren og gjort opmærksom på, at når Venstre havde indgået et forlig, så var det selvfølgelig ikke en enkeltpersons skyld, men så var det noget, Venstre som parti tog på sig.

Derfor vil jeg godt spørge repræsentanter for partiet Venstre: Når Venstre indgik en aftale – som Enhedslisten i øvrigt ikke har lod eller del i, vi var imod den aftale, men det er sådan set ligegyldigt – kan man så bagefter komme og sige, at skylden er en enkeltpersons fra Venstre, eller er der trods alt så meget samhørighed i det parti, at man forsvarer de repræsentanter, man har sendt ud for at lave en aftale på partiets vegne?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan jo godt oplyse hr. Søren Søndergaard om, hvad sagens sammenhæng er. Det er, at det var Venstre, der sikrede, at kontorcirkulæret blev vedtaget, og så vidt mig bekendt var det hr. Jensby, der var Venstres repræsentant. Jeg må tilstå, at jeg har meget sympati for Venstre og hr. Jensby, men det er vanskeligt at tilgive Venstre, at de har sagt ja til noget, som betyder, at vi altså nu får 20.000 fremmede ind som danske statsborgere.

Jeg synes, det burde have været sådan, at man selvfølgelig, da man lavede cirkulæret, sagde: Det løber til næste valg. Der kom som bekendt et valg, der sagde det stik modsatte af det, der var temaet i det gamle Folketing, og derfor burde man aldrig have accepteret dette kontor-cirkulære.

Jeg glæder mig over, at De Konservative ikke var med i det, og jeg er meget bedrøvet over, at Venstre virkelig var med til det og på den måde har gjort det, som jeg kalder landsskadelig gerning.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu går jeg ud fra, at hr. Søren Søndergaard ikke er af den opfattelse, at Venstre skal stå inde for, hvad et medlem af Dansk Folkeparti har sagt om skyld og ikkeskyld.

Jeg vil blot her fra talerstolen bekræfte, at Venstre er med i den politiske aftale, der udløber den 1. juli, og som er indgået med bl.a. Socialdemokratiet og så vidt jeg husker også hr. Søren Søndergaards parti. Eller er det anderledes? Det kan jeg ikke engang huske, for jeg var ikke ordfører på sagen.

Vi vedstår os den aftale, men heller ikke et øjeblik længere end til dens udløbstidspunkt. Så er vi meget optaget af at få den ændret og stramme. Vi mener, at betingelserne for at opnå statsborgerskab skal strammes væsentligt.

Men når jeg hører hr. Søren Krarup her fra Folketingets talerstol, så spørger jeg mig selv, om hr. Søren Krarup vil være med til at stramme, om hr. Søren Krarup tror, at vi kan blive enige, eller om hr. Søren Krarup vil blokere for stramninger inden for den lovgivning. Det er jeg meget spændt på at høre.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, som sagt til fru Birthe Rønn Hornbech, så var Enhedslisten ikke en del af den aftale. Vi var imod den aftale, og vi stemte imod den aftale. Så egentlig kunne man sige, at det er fuldstændig ligegyldigt for os at blande os i denne her diskussion.

Jeg synes bare, det er besynderligt. Vi har en situation, hvor et parti vælger en repræsentant til at varetage deres interesser i nogle forhandlinger. Denne repræsentant kommer frem til et forhandlingsresultat, som bliver forelagt gruppen, og som bliver godkendt af gruppen. Derefter bliver det rejst her fra Folketingets talerstol på den måde, at det er den persons skyld, og der er ingen fra det pågældende parti, der reagerer.

Det var ikke noget, vi ville have accepteret i Enhedslisten, det kan jeg godt sige. Om man vil det i Venstre, er selvfølgelig op til Venstre, men jeg synes bare, det er vigtigt at slå fast som en af dem, der overværede forhandlingerne, var der tale om, at Venstre indgik en aftale. Og uanset hvor meget der bliver snakket eller ikke snakket, så kan man ikke løbe fra, at det var Venstres aftale, der blev indgået.

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Jeg havde faktisk ikke forestillet mig, at jeg skulle inddrages så voldsomt i debatten, som der lægges op til, og når jeg tager ordet, er det, fordi jeg føler, at det er rimeligt over for hr. Søren Krarup, som ikke var medlem af Folketinget på det tidspunkt, hvor den aftale, som vi her taler om, blev indgået.

Historien er følgende: For flere år siden foreslog den daværende regering en meget kraftig opstramning af udlændingelovgivningen. Det stemte mit parti for. Der var regler i loven, som gjorde, at selv den mindste besiddelse af narkotiske stoffer, selv bødestraffe kunne føre til udvisning af landet. Den lovgivning lagde vi i Venstre og jeg til grund, og den blev en realitet. Alt så: Jo mere, der bliver udvist, jo mindre bliver spørgsmålet om meddelelse af indfødsret relevant. Det er logisk.

Det har så siden vist sig, dybt beklageligt, at Højesteret ikke fulgte de kraftige signaler, lovgivningsmagten sendte til Højesteret. Vi oplever nu en situation, hvor selv grove kriminelle ikke bliver udvist.

Det er altså historien, vil jeg fortælle hr. Søren Krarup. Havde jeg vidst, at Højesterets linje ville blive den, som den blev, havde vi aldrig nogen sinde indgået en aftale, men det ligger altså uden for mit herredømme at styre Højesteret. Dette er den historiske baggrund for, at Venstre indgik aftalen.

(Kort bemærkning):

Søren Krarup (DF):

Jeg takker for redegørelsen, og jeg vil sige, at det kriminelle, om man så må sige, jo er datoen. Jeg spørger mig selv: Hvorfor har den højtærede forsvarsminister dog ikke sagt, at den aftale køber, indtil et nyt folketingsvalg har skabt en ny dagsorden?

Nu sker der altså det, at vi får disse urimelige tildelinger af indfødsret, over 20.000 i år, og jeg kan fortælle forsvarsministeren som medlem af Indfødsretsudvalget, at folk, der ikke kan tale dansk, folk, der har lange straffe for narkomisbrug og andet, også får dansk statsborgerskab. Det er fuldstændig urimeligt, det er dybt uansvarligt.

Så vil jeg lige sige til hr. Søren Søndergaard, der altid kommer med sine begavede bemærkninger nede fra baggrunden, at det er karakteristisk, at denne sag ikke interesserer ham en kæft – hvis man må sige »kæft«, ellers trækker jeg det tilbage. Det interesserer ikke hr. Søren Søndergaard en snus. Det interesserer ham kun at drille Venstre. Så meget interesse har han for det, der til syvende og sidst er et eksistensspørgsmål for Danmark.

Kl. 14.05

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 91 stemmer (V, S, KF, SF, RV, EL og KRF) mod 15 (DF).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 53: Forslag til lov om ophævelse af lov om Kulturministeriets Udviklingsfond.

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).

(Fremsat 16/1 2002. Første behandling 29/1 2002. Betænkning 13/3 2002. Anden behandling 4/4 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 63 stemmer (V, DF, KF og KRF) mod 45 (S, SF, RV og EL).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 94: Forslag til lov om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Portugal.

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).

(Fremsat 6/2 2002. Første behandling 26/2 2002. Betænkning 13/3 2002. Anden behandling 4/4 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 93 stemmer (V, S, KF, SF, RV, EL og KRF) mod 15 (DF).